

РЕШЕНИЕ

№ 8059

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9033** по описа за **2023** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния представител юрк. Д., срещу Решение № 3443 от 17.07.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 5916/2023 г., Софийски районен съд, НО, 133-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-4332-018900 от 20.09.2022 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175, ал. 3, пред. първо от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на П. С. И. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 6 (шест) месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че неправилно решаващият състав приема, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, доколкото не е установен субективният елемент от нарушението. Посочва се, че отговорността на И. е била ангажирана за извършено нарушение, изразяващо се в управление на МПС,

което е със служебно прекратена регистрация. Касаторът смята, че законът не вменява задължение за уведомление на собственика на превозното средство за служебно прекратена регистрация на МПС в случаите на чл. 143, ал. 15 ЗДвП и сочи правни разпоредби в подкрепа на тезата си. Приложима, в настоящия случай, е необоримата презумпция „Незнанието на закона не води до извод за несъставомерност на нарушението от субективна страна“. Особено в случая – незнанието на правилата за движение по пътищата и задълженията, свързани с управлението на МПС, не е основание за ненаказуемост на деца. Искане се от съда да отмени обжалваното решение и да потвърди процесното НП като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от адв. З., която оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки, съдържащи аргумент за правилност на обжалваното съдебно решение. Претендира присъждане на разноски, направени в хода на производството.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 11.06.2022 г., около 10.46 часа, П. С. И. управлявал товарен автомобил „Рено Мастер“ с рег. [рег.номер на МПС] , по автомагистрала „Т.“ (А-1), по пътен възел, свързващ автомагистрала „Т.“ със [населено място] поле. Преди излизане от магистрала „Т.“ водачът бил спрял за проверка от служители на ОПП – СДВР, които установили, че водачът управлява МПС с акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с изтекъл срок на валидност, както и че управлява МПС, deregистрирано по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Водачът бил сам в автомобила. Поради това на П. С. И. бил съставен АУАН № 675106/11.06.2022 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Образувана е и прокурорска преписка № 37179/2022 г. по описа на СРП, като на 24.08.2022 г. бил постановен отказ да се образува досъдебно производство поради несъставомерност на деянието по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК), тъй като същото макар и формално да осъществява предвидените в закона признаци на престъпния състав, поради ниска степен на обществена опасност на деянието, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК и деянието не следва да се третира като престъпление. Препис от постановлението, ведно с материалите по преписката, били изпратени на ОПП – СДВР с оглед преценката за ангажиране на административнонаказателна отговорност. Въз основа на полученото постановление на СРП било издадено процесното НП.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е отменил оспореното НП. Съдът е приел, че за състава на вмененото нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, чиято съставомерност предполага вина във формата на пряк умисъл, не са налице годни доказателства. Посочил е, че от наличните по делото доказателства не се извеждат категорични правни изводи, че към

конкретния момент ответникът по касация е знаел, че управлява лек автомобил със служебно прекратена регистрация. При липсата на интелектуалния елемент на вината не би могъл да бъде формиран и волевият такъв – отношението към съставомерните последици.

Решението е правилно.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП е предвидено, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: по чл. 143, ал. 15 ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В случая е безспорно, че П. С. И. е управлявал автомобил, който е бил със служебно прекратена регистрация. По преписката обаче липсват каквито и да е доказателства, П. С. И. да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията. Вярно е, че органите на отдел „Пътна полиция“ нямат такова задължение – да уведомяват за служебното дерегистриране на автомобила. Това обаче не означава, а и законът не предвижда презумпция за знание на това обстоятелство (прекратяването на регистрацията) от страна на собственика на автомобила, още по-малко от трети лица, на които е предоставено за ползване превозното средство (виж трудов договор № 84/2020 г., приложен на л. 23 от н.а.х.дело № 5916/2023 г. по описа на СРС).

За да бъде едно деяние административното нарушение, то следва да е извършено виновно - чл. 6 ЗАНН. Деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Доколкото е категорично установено, в това число от постановлението на СРП по пр.пр. № 37179/22 г., че в случая деянието не е умишлено, спорът е дали нарушението – управлението на процесния автомобил с прекратена регистрация е извършено от страна на П. С. И. при форма на вината - непредпазливост. Съгласно чл. 11, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно обосновани са изводите на районния съд, че вината на санкционираното лице не е доказана. С оглед обстоятелството, че автомобилът е бил с регистрационни табели и самият собственик не е бил уведомен за прекратената регистрация, ответникът като лице, на което превозното средство временно е предоставено за ползване, не само обективно не е могъл, но и не е бил длъжен да знае, че управлява дерегистрирано МПС. Тези обстоятелства изключват непредпазливостта като форма на вината и водят до краен извод за несъставомерност на деянието, респективно за липса на административно нарушение. Като е стигнал до същия извод, районният съд правилно е приел, че П. С. И. е незаконосъобразно санкциониран на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП и е отменил наказателното постановление.

При този изход на спора, основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение за един адвокат. С изменението на ЗАНН в ДВ, бр. 94/2019 г. беше предвидено, че в съдебните производства по административнонаказателни дела, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Правото е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им (чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК). Доказаните разноски пред настоящата съдебна инстанция са в размер на 500 (петстотин) лева за адвокатско възнаграждение, което с оглед фактическата и правна сложност на делото, касационната инстанция определя като справедливо.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3443 от 17.07.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 5916/2023 г. от Софийския районен съд, НО, 133-ти състав.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на П. С. И. разноски по делото в размер на 500 (петстотин) лева адвокатско възнаграждение. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.